

Sygn. akt X GC 158/14

1)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 lipca 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący **SSO Katarzyna Żymelka**

Protokolant **Aleksandra Ciesińska**

po rozpoznaniu w dniu **9 lipca 2014 roku** w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo - Usługowego (...) K., (...), (...)
Spółki Jawnej w Z.**

przeciwko: **S. R. (R.)**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. R. na rzecz powódki Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowo - Usługowego (...) K., (...), (...) Spółki Jawnej w Z. kwotę 77.525,10 (siedemdziesiąt siedem tysięcy pięćset dwadzieścia pięć 10/100) zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

a) 46.684,40 (czterdzieści sześć tysięcy sześćset osiemdziesiąt cztery 40/100) zł od dnia 26 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

b) 30.840,70 (trzydzieści tysięcy osiemset czterdzieści 70/100) zł od dnia 08 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.494,00 (siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt cztery 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Katarzyna Żymelka

Sygn. akt X GC 158/14

UZASADNIENIE

Powódka Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) K., (...), (...) Spółka Jawna w Z. w pozwie skierowanym przeciwko S. R. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzeczenie nim, że pozwany ma zapłacić na jej rzecz kwotę 77.525,10 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

a) 46.684,40 zł od 26 listopada 2013 r.,

b) 30.840,70 zł od 8 grudnia 2013 r.

oraz koszty postępowania sądowego.

Na uzasadnienie podała, że sprzedała pozwanemu towary. Na dowód sprzedaży zostały wystawione faktury, które wskazywały termin i sposób zapłaty. Pozwany nie zapłacił powódce należności za sprzedane towary. Pozwany był wzywany do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Sąd w dniu 14 marca 2014 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzekł nim, że pozwany ma zapłacić powódce kwotę 77.525,10 zł z odsetkami ustawowymi od kwot wymienionych w pozwie i kwotę 4.585 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Od nakazu tego w przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że żądanie powódki jest przedwczesne. Wskazał, że powódka nie przedłożyła dowodów dostarczenia towarów. Nie udowodniła, że odebrał towary, za które domaga się zapłaty. Pozwany podał, że gotów jest zawrzeć ugodę co do należności dochodzonych przez powoda. Wskazał, że nie ma gotówki na jednorazową spłatę dochodzonej należności.

W odpowiedzi powódka podała, że dostarczyła pozwanemu towary na wskazany przez niego adres. Pozwany deklaruje dobrowolną zapłatę należności. Nie składał zarzutów co do otrzymanych towarów..

Sąd ustalił:

Pozwany zamówił u powódki towary. W zamówieniu wskazał miejsce dostarczenia towarów. Towary miały zostać dostarczone na adres firmy (...) w A.. Zamówione towary zostały dostarczone na adres wskazany przez pozwanego w dniach 10 i 24 października 2013 r.

(dowód: zamówienia K. 7, 8, dokumenty WZ K. 43, 44)

Powódka wystawił pozwanemu następujące faktury:

Nr faktury data wystawienia kwota termin zapłaty

(...) 11.10.2013 r. 61.684,40 zł 25.11.2013 r.

(...) 12.11.2013 r. 30.840,70 zł 07.12.2013 r.

(dowód: faktury K. 9, 10, zamówienia)

Pozwany był wzywany do dobrowolnej zapłaty należności dochodzonych pozwem.

(dowód: wezwanie K. 11, 12, dowód nadania K. 13)

W piśmie z 27 grudnia 2013 r. pozwany zwrócił się do powódki o rozłożenie na raty należności z faktur o nr (...). Zobowiązał się do zapłaty powodowi należności z tych faktur w tygodniowych ratach. W mailu z 14 stycznia 2014 r. pozwany zobowiązał się do całkowitej spłaty jego zobowiązania do końca lutego 2014 r. W kolejnym mailu z 24 lutego 2014 r. pozwany wskazał, że nie dokonał płatności z uwagi na brak środków. Wskazał, że płatność zostanie dokonana w momencie zaksięgowania na jego koncie wpłat od klientów.

(dowód: pismo K. 45, 46, 47)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył:

Zarzutem pozwanego było, że powódka nie przedłożyła dowodów dostarczenia towarów, za które domaga się zapłaty. Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Podstawą żądania pozwu są faktury wystawione przez powódkę. Jako odbiorca jest w nich określony pozwany. Mamy zatem do czynienia z transakcją pomiędzy dwoma profesjonalnymi podmiotami. Pozwany nie kwestionował, że faktury otrzymał. Ponadto otrzymanie przez niego faktur potwierdza treść jego pisma z 27 grudnia 2013 r., w którym zwrócił się do powódki o rozłożenie na raty należności z faktur, których zapłaty powódka dochodzi w niniejszym procesie. W treści faktur wskazano datę sprzedaży towaru oraz termin zapłaty za towar, który wyznacza termin wymagalności roszczenia.

Analizując dokumenty, jakimi są faktury, trzeba stwierdzić, że potwierdzają one, iż towar został wydany kupującemu. Sąd w całości podziela stanowisku wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 24 października 2002 roku., sygn. akt: I Acz 219/02, które mówi: "Faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej."

Wystawienie, a następnie przyjęcie przez pozwanego faktur w ocenie Sądu stanowi wystarczający dowód na to, iż transakcja, z której powódka wywodzi roszczenie miała miejsce. O ile wystawienie faktur byłoby niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, przedsiębiorca, jakim jest pozwany powinien wezwać powódkę do sporządzenia korekty faktury w odpowiednim zakresie. Skoro nic takiego nie miało miejsca, a pozwany przyjął faktury jako zasadne, to ma on obowiązek dokonania zapłaty za sprzedany towar.

Dostarczenie towarów, za które powódka domaga się zapłaty, na miejsce wskazane przez pozwanego potwierdzają również dokumenty WZ.

Kolejnym zarzutem pozwanego było, że roszczenie jest przedwczesne.

Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Pozwany zarzutu przedwczesności roszczenia w żaden sposób nie wykazał. Terminy zapłaty należności dochodzonych pozwem wynikały z przedłożonych przez powódkę faktur, których treści pozwany nie kwestionował. Pozwany także nie wykazał, że strony zmieniały termin wymagalności należności.

Również twierdzenia pozwanego, że zamierza zawrzeć ugodę z powódką nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwany przed wniesieniem pozwu był wzywany do dobrowolnej zapłaty należności. Powódka nie miał obowiązku zawarcia z pozwanym ugody. Od oceny powódki zależy czy uzna pozwanego za wystarczająco rzetelnego, a sytuację za wymagającą zawarcia ugody. Na rozprawie pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany nie dysponuje środkami finansowymi do wywiązania się z treści ewentualnej ugody z powódką. Pełnomocnik pozwanego nie wyraził zgody na zawarcie ugody.

Biorąc pod uwagę wszystkie omówione okoliczności zgodnie z art. 535 k.c., art. 481 k.c. zasądzono od pozwanego na rzecz powódki należność dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami.

Sąd orzekł o kosztów procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Pozwany, który przegrał proces zobowiązany był zwrócić powódce jej koszty.

Na koszty postępowania poniesione przez powódkę złożyły się:

- opłata od pozwu – 3.877 zł,
- wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej – zgodnie z treścią § 6 punkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – 3.600 zł,

- opłata skarbową od pełnomocnictwa strony powodowej – 17 zł,

łącznie koszty poniesione przez powódkę wyniosły 7.494 zł.

/-/ Katarzyna Żymelka